

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Svk/14/2021
Identifikačné číslo spisu: 8020200327
Dátum vydania rozhodnutia: 23. februára 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:8020200327.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o.z., so sídlom v Bratislave, Rovniankova č. 1667/14, IČO: 31 820 174, právne zast.: JUDr. Jánom Tkáčom, advokátom a konateľom Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Hrnčiarska č. 29, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, so sídlom v Prešove, Námestie mieru č. 3, za účasti ďalšieho účastníka: Združenie obcí hornej Torysy, so sídlom v Lipanoch, Krivianska č. 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 23. marca 2020, číslo OU-PO-OOP3-2020/017018-03/ROD, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. júla 2021, č.k. 5S/36/2020-92, t a k t o

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky návrh žalobcu na prerušenie konania z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Ďalšiemu účastníkovi konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 29. júla 2021, č.k. 5S/36/2020-92 odmietol správnu žalobu jednak postupom podľa § 98 ods. 1 písm. h/ v spojení s § 28 zákona č. 162/2015 Z.z.-Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) majúc za to, že má šikanózný charakter a jednak z dôvodu plynúceho z § 98 ods. 1 písm. e/ SSP majúc za to, že správna žaloba bola podaná neoprávnenou osobou. Napadnutým rozhodnutím z 23. marca 2020 žalovaný postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie z 18. decembra 2019, číslo OU-SB-OSZP-2019/000991-012, ktorým prvostupňový

správny orgán (Okresný úrad Sabinov, odbor starostlivosti o životné prostredie) rozhodol, že navrhovaná činnosť „ZOHT-Zhodnocovanie odpadov mobilným zariadením“, uvedená v predloženom zámere, situovaná v Prešovskom kraji, v okrese Sabinov, ktorej účelom je úprava alebo zhodnocovanie ostatných odpadov mobilným zariadením v mieste ich vzniku na území Združenia obcí hornej Torusy, sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z.z.“). Zároveň prvostupňový správny orgán v rozhodnutí v súlade s § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z.z. navrhovateľovi (Združenie obcí hornej Torusy; pozn. súdu) určil podmienky zmierňujúce vplyv navrhovanej činnosti na životné prostredie.

2. V súvislosti s odmietnutím správnej žaloby pre jej šikanózný charakter podľa § 98 ods. 1 písm. h/ SSP v spojení s § 28 SSP mal krajský súd preukázané, že žalobca sa správnu žalobou domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia, nakoľko ako uviedol, zdefinoval v odvolaní jednotlivé zložky životného prostredia ako aj normy, ktoré sa na ich ochranu využívajú a rozsah ním požadovanej aplikácie nielen v zisťovacom konaní, ale aj v nadväzujúcich povoľovacích konaniach a taktiež naznačil konkrétne opatrenia, o ktorých sa domnieval, že majú prispieť k naplneniu týchto environmentálnych záujmov, avšak odvolací správny orgán ich nepojal do výrokovej časti rozhodnutia, teda neuložil navrhovateľovi činnosti tieto podmienky dodržať, čím porušil práva verejnosti na zdravé životné prostredie a zároveň aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Vo vzťahu k podaniam žalobcu v administratívnom konaní, ako aj podaniu správnej žaloby žalobcom, krajský súd uviedol, že práve žalobca vo svojich podaniach nešpecifikoval, ktoré z jeho podmienok majú byť relevantné pre posudzovanú navrhovanú činnosť „ZOHT-Zhodnocovanie odpadov mobilným zariadením“, dodajúc, že z činnosti súdu je zrejmé, že žalobca podáva do administratívnych konaní totožné podania obsahujúce podmienky, ktoré žiada, aby správne orgány pojali do výrokov rozhodnutí ako podmienky záväzné pre navrhovateľov jednotlivých činností, avšak bez toho, aby samotný žalobca zohľadnil jednotlivé špecifiká konkrétnych navrhovaných činností v tom ktorom konaní. Takéto konanie súd vyhodnotil ako zjavné zneužitie práva žalobcu ako zainteresovanej verejnosti na podanie správnej žaloby podľa § 178 ods. 3 SSP. V tejto súvislosti ďalej dôvodil, že zákaz zneužitia práva je právnym princípom, ktorého úlohou je zamedziť neželanému účinku, ak sa subjekt správa v súlade s právnymi normami, ale výkon práva nesleduje účel zákonom stanovený. Právny princíp zákazu zneužitia práva vyjadrený v ustanovení § 28 SSP, vychádzajúci zo základných princípov konania upravených v § 5 SSP, konkrétne v odseku 12 predmetného ustanovenia, predstavuje ochranu účastníkov konania pred zjavnou šikanou zo strany žalobcu, ktorý si uplatňuje svoje právo na prístup k správne súdu, avšak jeho cieľom nie je ochrana porušeného verejného záujmu v oblasti životného prostredia. Z konania žalobcu jednoznačne vyplýva, že tento namieta porušenia procesných práv žalobcu, avšak zo žaloby nie je zrejmé, ktoré konkrétne hmotnoprávne ustanovenia boli porušené, respektíve ako napadnuté rozhodnutie porušilo verejný záujem spoločnosti v oblasti životného prostredia. Pri práve zainteresovanej verejnosti na podanie správnej žaloby je potrebné rozlišovať reálny záujem subjektu, ktorému osobitný predpis priznáva postavenie zainteresovanej verejnosti, spočívajúci vo formulácii konkrétnych pripomienok voči oznámenému zámeru, ktoré napomôžu navrhovateľovi podľa zákona č. 24/2006 Z.z. i príslušnému orgánu pochopiť očakávania a námietky zainteresovanej verejnosti a dotknutých orgánov, identifikovať potenciálne kontroverzné otázky týkajúce sa konkrétnej navrhovanej činnosti a taktiež umožní získať doplňujúce relevantné informácie týkajúce sa navrhovanej činnosti, od formalizovaného právneho záujmu, ktorý sa prejavuje tým, že takýto subjekt uplatní obrovské množstvo všeobecne koncipovaných pripomienok k navrhovanej zmene činnosti bez toho, aby sa tieto pripomienky vzťahovali ku konkrétnej činnosti a aby z nich bolo zrejmé, že tieto pripomienky súvisia s konkrétnou činnosťou a pri ich vyhotovovaní bolo prihliadnuté na špecifiká daného prípadu.

3. Ďalej uvádzal, že právo verejnosti na zabezpečovaní ochrany životného prostredia nemožno chápať v tom zmysle, že táto verejnosť môže podávať do každého konania týkajúceho sa životného prostredia takmer identické podania obsahujúce pripomienky, ktoré podľa subjektu znamenajú základný elementárny súbor environmentálnych záujmov bez toho, aby tieto podmienky súviseli s konkrétnou navrhovanou činnosťou a žiadať od správneho orgánu, aby sa s každým jedným návrhom vysporiadal. V predmetnej veci bolo od 10. októbra 2019 na webovom sídle správneho orgánu zverejnené

oznámenie o zmene navrhovanej činnosti (dokument obsahujúci 94 strán), v ktorom boli detailne uvedené informácie požadované žalobcom v jeho pripomienkach, ako napríklad informácie o vplyve na záber pôdy, spotrebu vody, pitnú vodu, energetické a surovinové zdroje, nároky na infraštruktúru, vplyvy na obyvateľstvo, klimatické pomery, ovzdušie, vodné pomery, kvalitu povrchových a pod povrchových vôd, vplyvy na ekologickú stabilitu, vplyvy na krajinu a dopravy a iné. Bolo teda povinnosťou žalobcu ako zainteresovanej verejnosti si tento dokument naštudovať a vzniesť konkrétne námietky, ak mal za to, že uvedená činnosť môže mať vplyv na životné prostredie a zároveň špecifikovať, v čom vidí zásah do práva na zdravé životné prostredie, respektíve ktoré z uvedených údajov považuje za odporujúce zákonu. Konanie žalobcu, ktorý vznáša námietky voči navrhovaným zmenám činnosti bez toho, aby sa vopred oboznámil s riadne zverejnenými dokumentmi ohľadom plánovanej činnosti a jej vplyvom na životné prostredie, je možné charakterizovať ako zneužívanie práva, nakoľko žalobca žiada odpovede na otázky, ktoré má riadne k dispozícii a za predpokladu, že by sa so zverejnenými informáciami oboznámil, mohol by formulovať konkrétne nedostatky.

4. V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou poukázal tiež na skutočnosť, že žalobca v administratívnych konaniach podáva takmer identické pripomienky, v ktorých žiada, aby správny orgán zhodnotil vplyv predmetného zámeru z hľadiska ustanovení osobitných zákonov, ktoré následne špecifikuje tak, že žiada, aby navrhovateľ napríklad predložil posudok o statike stavby, doložil hydraulický výpočet prietokových množstiev ORL, dažďovej a odpadovej kanalizácie a ostatných vodných stavieb tak, aby preukázal, že nedôjde k preťaženiu kanalizačnej siete, žiada overiť návrh činnosti s územným plánom za predpokladu maximálnych intenzít predpokladaných činností aj v okolitom území, žiada preukázať spôsob plnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o odpadoch č. 79/2015 Z.z. a uviesť navrhované opatrenia Programu odpadového hospodárstva SR, zapracovať záväzné opatrenia Programu odpadového hospodárstva do zámeru a preukázať splnenie záväzných zákonných povinností na úseku odpadového hospodárstva, ako aj iné podmienky všeobecne formulované v obdobnom duchu bez akejkoľvek spojitosti s konkrétnym oznámeným zámerom. Žalobca v týchto konaniach taktiež žiada, aby navrhovateľ obnovil prirodzenú biodiverzitu dotknutého územia, čo najviac obnovil prirodzené funkcie narušeného ekosystému, čo najviac ochránil životné prostredie a kompenzoval ekologickú ujmu v dôsledku navrhovaného zámeru opatreniami, ako napríklad, aby parkovacie miesta boli riešené formou podzemných garáží pod objektmi stavieb a povrch územia bol upravený ako lokálny parčík, aby projektant projektovú dokumentáciu pre územné a stavebné povolenie spracoval tak, aby spĺňala metodiku Európskej komisie PRÍRUČKA NA PODPORU VÝBERU, PROJEKTOVANIA A REALIZOVANIA RETENČNÝCH OPATRENÍ PRE PRÍRODNÉ VODY V EURÓPE, aby bol zámer prispôsobený okolitej vegetácii a environmentálnej diverzite, na horizontálne plochy žiada aplikovať zelené strešné krytiny a na vertikálne plochy žiada aplikáciu zelených stien, taktiež žiada, aby bola navrhovateľovi uložená povinnosť vysadiť dreviny a povinnosťou zriadiť ako súčasť stavby aj nehnuteľné umelecké dielo neoddeliteľné od samotnej stavby (socha, plastika, reliéf, fontána a pod.) a iné obdobne formulované podmienky. Po preštudovaní jednotlivých požiadaviek žalobcu vo vzťahu k navrhovanej činnosti je zrejmé, že tieto absolútne nezodpovedajú charakteru navrhovanej činnosti a logicky poukazujú na charakter činnosti nemožno požadovať od navrhovateľa činnosti, aby tieto podmienky vykonal.

5. V ďalšej časti krajský súd odkázal na závery plynúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2018, sp. zn. 7Sžik/3/2017, podľa ktorého cit.:

„32. Právnym základom zákazu zneužitia práva je čl. 1 ods. 1 Ústavy v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, ktorý ukladá povinnosť všetkým štátnym orgánom, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou, to znamená v súlade s princípmi, ktoré sú garantované v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Zákaz zneužitia práva je súčasťou princípu právneho štátu. Účelom čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je zaručiť prístup k súdu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy. Uplatnenie práva zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vymedzuje zákon.

33. S účinnosťou nového procesného predpisu č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku sa už do základných princípov konania dostala právna úprava zákazu zneužitia práva. Podľa V. Knappa v teórii práva možno pod pojmom zneužitím práva rozumieť chovanie zdanlivo dovolené, ktorým má byť dosiahnutý nedovolený výsledok. Správny súdny poriadok nielenže formuluje výkladové pravidlo

tohto pojmu, ale upravuje aj procesný postup súdu, ktorý odmietne žalobu, ak tak ustanoví tento zákon. Takýmto spôsobom správny súd odmieta žalobu z procesných dôvodov, preto je nevyhnutné dôvody, ktoré ho k takémuto postupu viedli aj náležite v odôvodnení rozhodnutia zdôvodniť.

34. K odmietnutiu žaloby a teda odopretiu ochrany právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby alebo právnickej osoby zo strany správneho súdu môže na základe ust. § 28 S.s.p. dôjsť len vo veľmi výnimočných prípadoch.

(...)

36. Úmyslom zákonodarcu bolo v ust. § 28 S.s.p. rozviesť princíp zákazu zjavného zneužitia práv. Vychádzajúc tak z gramatického a logického výkladu predmetného ustanovenia je zrejmé, že tým, že zákonodarca rozlišuje medzi šikanóznym charakterom žaloby a žalobou, ktorou sa sleduje zneužitie práva, alebo jeho bezúspešné uplatňovanie možno pod šikanóznym charakterom žaloby rozumieť žalobu, ktorou žalobca zneužíva právo na prístup k súdu vo vzťahu k súdu a nie žalobu, ktorou žalobca zneužíva svoje subjektívne oprávnenie podať žalobu za účelom úmyselného poškodenia druhého účastníka, čo je zjavným zneužitím práva. Pod šikanóznym výkonom práva možno teda chápať výkon práva za účelom poškodenia druhej strany. Nielen že ide o výkon práva bez racionálneho účelu, ale vyžaduje sa aj úmysel poškodiť druhú stranu.“

6. Za takto preukázaných okolností, krajský súd podanie žalobcu - odvolanie, obsahujúce pripomienky voči navrhovanej činnosti, vyhodnotil ako všeobecné bez akejkoľvek súvislosti s touto činnosťou, pričom žalobca žiadal odpovede na otázky, ktoré boli zverejnené v texte zámeru, zverejnenom na webovom sídle správneho orgánu. Žalobca prostredníctvom podanej správnej žaloby zneužil svoje právo na prístup k správne súdu, keď touto žalobou nenamietal konkrétne skutočnosti, týkajúce sa napadnutého rozhodnutia, teda neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť záverov prijatých správnymi orgánmi k jednotlivým podmienkam žalobcu uvedeným v jeho odvolaní a len všeobecnou argumentáciou typu „že v odvolaní zadefinoval svoje environmentálne záujmy a naznačil, akým spôsobom ich navrhuje riešiť. Zdefinoval jednotlivé zložky životného prostredia, ako aj zákonné normy, ktoré sa na ich ochranu využívajú a rozsah ním požadovanej aplikácie nielen v zisťovacom konaní ale aj v nadväzujúcich povoľovacích konaniach“, v podstatne len automaticky využil svoj prístup k správne súdu, ktorý mu ako zainteresovanej verejnosti patrí. Krajský súd však z vyššie uvedených dôvodov tento prístup žalobcu vyhodnotil ako šikanóznym práve vo vzťahu k samotnému súdu, nakoľko žalobca v danom prípade podal správnu žalobu bez toho, aby z nej bol zrejmý verejný záujem, ktorému sa žalobca ako zainteresovaná verejnosť snaží poskytnúť ochranu, poukazujúc na osobitosti konkrétneho prípadu. Z podaní žalobcu nie je zrejmé, v čom by mala navrhovaná činnosť odporovať predpisom na ochranu životného prostredia.

7. V súvislosti s druhým dôvodom, pre ktorý krajský súd pristúpil k odmietnutiu správnej žaloby a plynúcim z § 98 ods. 1 písm. e/ SSP, súd dôvodil, že správna žaloba bola podpísaná Ing. Y. ako štatutárnym zástupcom žalobcu a podpis JUDr. Y. ako osoby, ktorá žalobu spísala na správnej žalobe absentoval, čím by bolo súdu preukázané, že táto osoba svojím podpisom potvrdila skutočnosti v nej uvedené, a teda, že správna žaloba bola ním spísaná. Uvedený nedostatok správnej žaloby bolo možné konvalidovať tým, že by žalobca na výzvu správneho súdu zo 07. apríla 2021 doručil krajskému súdu opätovne správnu žalobu, ktorá by obsahovala taktiež podpis osoby, ktorá žalobu spísala a ktorá by spĺňala podmienky stanovené v ustanovení § 49 ods. 1 SSP, avšak žalobca napriek výzve uvedenú vadu správnej žaloby neodstránil, čím bol splnený predpoklad pre odmietnutie správnej žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP, teda z dôvodu, že žaloba bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

8. Vzhľadom na uvedené, krajský súd pristúpil po preskúmaní veci k odmietnutiu správnej žaloby z dvoch vyššie vymedzených dôvodov.

9. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 170 písm. a/ SSP tak, že žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

II.

10. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

11. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a tiež, že podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 písm. j/ SSP).

12. Konkrétne v kasačnej sťažnosti namietal, že žalobca ako ekologická organizácia má vo svojich cieľoch zlepšovanie životného prostredia. Háji a presadzuje verejné záujmy životného prostredia, pričom za verejný záujem možno považovať samotnú účasť a presadzovanie právneho názoru, ktorý konkuruje právnym názorom správnych orgánov, podnikateľov a súdu. Cieľom takéhoto konania je stav, kde je vždy rozhodované v najlepšom záujme životného prostredia za súčasnej odbornej, právnej aj vecnej diskusie s ekologickými združeniami. Účelom podaných stanovísk (aj správnych žalôb) nie je len prispieť k lepšej úrovni životného prostredia v konkrétnom prípade, ale aj prostredníctvom poukazovania na zlyhávanie v jednotlivých prípadoch preukázať, že sa jedná o systematické zlyhávanie, a teda, že nezákonnosť v jednotlivom prípade je dôsledkom zlého fungovania štátnej správy. Vyjadril nesúhlas s tým, že legitímne napĺňovanie cieľov žalobcu je vnímané ako šikana, prípadne až kriminálna činnosť.

13. Vo vzťahu k poukazu krajského súdu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2018, sp. zn. 7Sžik/3/2017 žalobca namietal, že krajský súd síce odkazuje na menovaný rozsudok, ktorý definuje, aké podmienky musia byť splnené pre odmietnutie žaloby z dôvodu jej šikanóznosti, avšak v rozhodnutí neurčil, v čom malo na strane žalobcu spočívať šikanózne konanie. Krajský súd poukázal na „šablónovitosť“ charakter žaloby a dodal, že žalobca v roku 2020 podal na príslušný súd šesť správnych žalôb. Takýto postup považoval žalobca za nesprávny, ktorým bolo jednak porušené právo žalobcu na spravodlivý proces a jednak došlo k nezákonnému odmietnutiu podania. Žalobca ďalej svoje tvrdenia podporil aj s odkazom na argumentáciu autorov článku „Zneužití práva v kontextu účasti veřejnosti v procesech týkajících se životního prostředí“, v ktorom sa uvádzalo nasledovné cit.: „I s ohledem na citovanou judikaturu je tedy zřejmé, že také v případě účasti veřejnosti v procesech týkajících se životního prostředí existuje pro uplatnění zákazu zneužití práva určitý prostor. Méně jasné ovšem zůstává, jaký by tento prostor měl být. Zákaz zneužití práva by totiž za určitých okolností mohl sloužit k dodatečným aplikačním korekcím nedostatků právní úpravy účasti veřejnosti, a to jak nedostatků skutečných, tak také nedostatků domnělých. Tento pohled nesdílíme; naopak jsme toho názoru, že v případě účasti veřejnosti ve věcech týkajících se životního prostředí mají platit závěry o tom, že zákaz zneužití práva ve veřejném právu je nástrojem ultima ratio, který by měl být uplatňován nanejvýš restriktivně. V případě účasti veřejnosti dle našeho názoru spíše ještě restriktivněji nežli v jiných případech, a to s ohledem na specifika účasti veřejnosti v předmětných právních procesech.“

Za první specifikum lze dle našeho názoru považovat smysl a účel účasti veřejnosti, respektive environmentálních organizací v procesech práva životního prostředí, kterou lze ilustrovat ve srovnání s jinými výše naznačenými případy aplikace zásady zákazu zneužití práva. V případě zneužití práva v rámci práva daňového daňový subjekt zpravidla usiluje o získání určité daňové výhody, jak již bylo uvedeno. Jinak řečeno, daňový subjekt přirozeně sleduje svůj soukromý ekonomický zájem, vůči kterému stojí v opozici veřejný zájem státu na právně korektním výběru daní. Obdobná a snad ještě zřetelnější je situace v případě zneužití procesních práv v případě přestupkového řízení, kdy vůči sobě opět stojí soukromý zájem na neuložení trestu a na druhé straně veřejný zájem na potrestání pachatele přestupku. Subjektem, který zneužívá svých práv, je v těchto případech tedy zjednodušeně řečeno uplatňován určitý a zpravidla poměrně zjevný soukromý zájem stojící v opozici k určitému zájmu veřejnému. V případě účasti veřejnosti v procesech práva životního prostředí to však zcela neplatí. Určitá část této veřejnosti jako tzv. dotčená veřejnost síce v příslušných rozhodovacích procesech hájí svůj soukromý zájem zpravidla související s jejími vlastnickými právy k nemovitostem. Úloha environmentálních organizací je však odlišná, respektive sama je pojena s ochranou veřejného zájmu. Například v již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu je konstatováno, že smyslem a účelem účasti environmentálních občanských sdružení (spolků) je, „aby kvalifikovaně, tj. odbornými argumenty z oblasti ochrany životního prostředí, urbanismu apod., hájila dotčené (veřejné) zájmy“

ochrany prírody a krajiny v konkurencii jiných veřejných zájmů a zájmů soukromých.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud o environmentálních občanských sdruženích, respektive spolcích, současně hovoří jakožto o „advokátech“ veřejného zájmu na ochraně životního prostředí. Jinak řečeno, veřejný zájem na ochraně životního prostředí nereprezentují pouze příslušné orgány státní správy z titulu své působnosti, ale také veřejnost, zejména právě environmentální organizace. Uvedené pochopitelně souvisí také s širším kontextem účasti veřejnosti jako projevu participace veřejnosti na rozhodování o věcech týkajících se životního prostředí či ještě obecněji občanské společnosti.

Dle hojně citované definice V. Knappa lze zneužití práva vyjádřit jako jeho výkon „k právem neodůvodněné újmě někomu jinému nebo společnosti“. U zneužití práva v právu veřejném půjde zpravidla o újmu společnosti, či také jinak řečeno určitému veřejnému zájmu. Zda ale dochází v konkrétních případech postupem environmentální organizace k újmě na veřejném zájmu, lze z povahy věci jen těžko jednoznačně určit. Řízení ve věcech s dopady na životní prostředí jsou totiž charakteristická tím, že zde kolidují různé veřejné zájmy, přirozeně zájem na ochraně životního prostředí jako základního předpokladu lidské existence a typicky konkurující zájem na ekonomickém rozvoji, přičemž jistě nelze říci, že by prosazování kteréhokoli z těchto zájmů mělo být apriorně společensky nežádoucí. Ostatně samotná účast veřejnosti je z pohledu demokratizace rozhodovacích procesů svým způsobem ve veřejném zájmu. K uvedenému pak přispívá také věcná složitost některých procesů dotýkajících se životního prostředí, zejména procesů posuzování vlivů záměrů či koncepcí na životní prostředí. Jak v těchto procesech spolehlivě určit, kde leží hranice mezi argumenty „užitečnými“ a naopak argumenty „neúčelnými“, „nerelevantními“ a „zneužívajícími“ procesních práv toho, kdo je vznáší?“ V tomto smere uviedol, že aplikácia princípu zákazu zneužitia práva správnymi orgánmi je ultima ratio - teda výnimočná a krajná možnosť, pričom musí byť zjavné a preukázané, že v konkrétnom prípade ide o zneužitie práva.

14. Žalobca ďalej v kasačnej sťažnosti odkazoval na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Emsland c. Stärke (C-110/99; pozn. súdu), v ktorom menovaný súd definoval, aké podmienky musia byť splnené, aby išlo o zneužitie práva. Prvou podmienkou je existencia objektívneho prvku, pričom objektívnym prvkom sa rozumie stav, keď navzdory formálnemu zachovaniu noriem stanovených spoločenstvom nebol dosiahnutý ich účel, čo znamená, že dochádza k obchádzaniu účelu právnej normy. Ďalej musí byť splnený subjektívny prvok, t.j. získanie výhody spôsobom, ktorý je právom akceptovaný. Pre konštatovanie zneužitia práva je potrebné splnenie oboch podmienok. Žalobca je ekologickým spolkom, ktorého cieľom je dosiahnutie čo najvyššej miery ochrany životného prostredia, za týmto účelom využíva prostriedky, ktoré mu dáva k dispozícii právny poriadok (zákon č. 24/2006 Z.z., Aarhuský dohovor), aby v povoľovacích konaniach, pri ktorých je vplyv na životné prostredie, chránil verejný záujem ochrany životného prostredia. Súd v žiadnej časti svojho rozhodnutia nepomenúva účel ktorej právnej normy nie je dosiahnutý, a teda nenaplnia podmienky konštatovania zneužívania práva z objektívnej stránky, a teda rozhoduje na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Pre úplnosť dodal, že pre konštatovanie zneužívania práva ako základu na odmietnutie žaloby je potrebné preukázať subjektívny prvok zneužitia práva, a teda získanie výhody spôsobom, ktorý je právom akceptovaný. Krajský súd v rozhodnutí neodôvodnil, akým spôsobom bol naplnený subjektívny prvok zneužitia práva zo strany žalobcu. Ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 1As/27/2011 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 666/2016.

15. Rovnako žalobca uvádzal, že využitie § 28 SSP má byť ojedinelým postupom zo strany súdu, kedy takýto postup má byť riadne odôvodnený v zmysle ustálenej judikatúry slovenských súdov (I. ÚS 108/07, II. ÚS 410/06, I. ÚS 33/2012), Európskeho súdu pre ľudské práva (Garcia Ruiz proti Španielsku, Hadjianastassiou proti Grécku), ako aj Súdneho dvora Európskej únie, pričom rozhodnutie krajského súdu nespĺňa kvalitatívne vlastnosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia, nakoľko nedostatočne dáva odpovede na otázky, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol. Navyše krajský súd teda pochybil, keď neposudzoval meritum veci.

16. Žalobca ďalej namietal porušenie hmotnoprávných noriem, konkrétne článku 6 Smernice EIA č. 2011/92/EU v znení novely č. 2014/52/EÚ spočívajúce v nevykonaní konzultácie, ktorá mala prispieť k objasneniu a vzájomnému pochopeniu medzi navrhovateľom a verejnosťou, pričom správny orgán

mal byť mediátorom takejto konzultácie. Pripomienky verejnosti nemusia byť výlučne námietkami, zákon č. 24/2006 Z.z. pojednáva o pripomienkach, respektíve stanoviskách, ktorými sa nemusí len niečo namietat', či vyjadrovať nesúhlas, ale môže navrhovať niečo, na čo navrhovateľ, alebo správny orgán nemysleli. Verejnosť má aj právo podľa § 29 ods. 3 zákona č. 24/2006 Z.z., ako aj podľa článku 6 ods. 4 Aarhuského dohovoru spolurozhodovať a spoluformovať výsledok procesu. Tiež uviedol, že z jeho pohľadu je dôležité, aby sa na základe rozhodovacej praxe súdov určil rozsah práv a povinností zainteresovanej verejnosti pri účasti na povoľovacích konaniach, ako aj spôsob, akým môže zainteresovaná verejnosť vplývať na jednotlivé procesy a akým spôsobom sa následne domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia a čo sú relevantné dôvody na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. Cieľom žalobcu je aj rozšírenie judikatúry vo veciach životného prostredia prostredníctvom tzv. sudcovskej tvorby práva.

17. Následne, vo vzťahu k druhému dôvodu odmietnutia správnej žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP žalobca aj s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžk/10/2021 považoval tento dôvod za neopodstatnený.

18. V záverečnej časti kasačnej sťažnosti žalobca požiadal, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sa obrátil na Súdny dvor Európskej únie s otázkou, či samotné zdanlivé „šablónovité“ podania sú zneužívaním práva, ktoré priznáva Smernica EIA verejnosti a tiež s otázkou, či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány sú v súlade so Smernicou EIA.

19. Záverom navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnou sťažnosťou napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

III.

20. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním z 11. novembra 2021.

21. Rozhodnutie krajského súdu považoval za zákonné, náležité zdôvodnené, podľa názoru žalovaného, zistiť skutočný účel využívania práva na účasť v konaní je možné z obsahu podaní podaných žalobcom ako dotknutou verejnosťou, z ktorého by bolo možné vyvodit', či účelom podania je alebo nie je ochrana životného prostredia alebo zmiernenie negatívnych vplyvov na životné prostredie. Zo samotného obsahu podania by bolo možné vyvodit' zjavnú existenciu zneužitia práva v prípade, ak by sa pripomienky a námietky v podaniach vôbec netýkali navrhovanej činnosti alebo vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie, alebo by s navrhovanou činnosťou vôbec nesúviseli, čo bol i tento prípad. Žalobca prejavil záujem na navrhovanej činnosti postupom podľa § 24 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z.z. tým, že podal voči prvostupňovému správne rozhodnutiu odvolanie. Žalobca sa k zámeru podľa § 24 ods. 3 písm. a/ zákona č. 24/2006 Z.z. nevyjadril a ani iným spôsobom v priebehu konania do vydania prvostupňového správneho rozhodnutia neprejavil záujem na navrhovanej činnosti, nepredložil ani návrh podmienok, a teda prvostupňový správny orgán tieto nemohol premietnuť do podmienok rozhodnutia podľa § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z.z. Žalobca následne podal proti prvostupňovému správne rozhodnutiu odvolanie obsahovo koncipované skôr ako vyjadrenie k zámeru, nie ako odvolanie voči rozhodnutiu (navrhuje riešenia smerom k prvostupňovému orgánu vzťahujúce sa k situácii pred vydaním rozhodnutia; nenamieta postup prvostupňového orgánu a zákonnosť ním vydaného rozhodnutia). Navrhoval skutočnosti s napadnutým rozhodnutím nesúvisiace, odvolanie je všeobecné, má „šablónovitý“ charakter, ani jeden z uplatnených bodov nesmeruje proti dôvodu vydania rozhodnutia, chýba mu akákoľvek relevancia vo vzťahu k navrhovanej činnosti, ktorá je predmetom konania a je ňou používanie mobilného zariadenia na zhodnocovanie biologicky rozložiteľného odpadu. Navrhovaná činnosť absolútne nesúvisí s okruhom problémov, ktoré sa žalobca svojimi podmienkami eliminovať (napríklad záber nových plôch v súvislosti so stavebnou činnosťou, výstavba parkovacích miest a pod.). Z postupu žalobcu je zrejmé, že deklarovaný záujem na ochrane životného prostredia je formalistický a neúprimný s cieľom komplikovať účastníkom konania priebeh správneho konania. Navrhovaná činnosť negatívne neovplyvní vodu, pôdu, biotu ani ovzdušie, ale prispieje k ochrane životného prostredia, a to tým, že prostredníctvom navrhovaného zariadenia sa biologicky rozložiteľný odpad pripraví na jeho ďalšie

zhodnotenie. Žalobca vo svojich písomných podaniach nešpecifikoval, ktoré z jeho podmienok majú byť relevantné pre posudzovanú navrhovanú činnosť. Žalobca podáva do administratívnych konaní totožné podania obsahujúce podmienky, ktoré žiada, aby správne orgány pojali do výrokov rozhodnutí ako podmienky záväzné pre navrhovateľov jednotlivých činností v tom ktorom konaní, čo aj súd vyhodnotil ako zjavné zneužitie práva žalobcu ako zainteresovanej verejnosti. Žalovaný sa stotožnil so záverom krajského súdu, že princíp vyjadrený v § 28 SSP predstavuje ochranu účastníkov konania pred zjavnou šikanou zo strany žalobcu, ktorý si uplatňuje svoje právo na prístup k správne súdu, avšak jeho cieľom nie je ochrana porušeného verejného záujmu v oblasti životného prostredia. Z konania žalobcu jednoznačne vyplýva, že tento namieta porušenia procesných práv žalobcu, avšak zo žaloby nie je zrejmé, ktoré konkrétne hmotnoprávne ustanovenia boli porušené, respektíve ako napadnuté rozhodnutie porušilo verejný záujem spoločnosti v oblasti životného prostredia. Z podaní žalobcu nie je zrejmé, v čom by mala navrhovaná činnosť odporovať predpisom na ochranu životného prostredia. Žalobca mal vzniesť konkrétne námietky, ak mal za to, že uvedená činnosť môže mať vplyv na životné prostredie a zároveň špecifikovať, v čom vidí zásah do práva na zdravé životné prostredie, respektíve ktoré z údajov uvedených vo zverejnenom zámere považuje za odporujúce zákonu. Konanie žalobcu, ktorý vnáša námietky voči navrhovanej činnosti bez toho, aby sa vopred oboznámil s riadne zverejnenými dokumentmi ohľadom plánovanej činnosti a jej vplyvom na životné prostredie, je možné charakterizovať ako zneužívanie práva.

22. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

IV.

23. Ďalší účastník konania sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadril.

V.

24. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi na vedomie dňa 25. novembra 2021.

VI.

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1,2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu je čo do vyhodnotenia správnej žaloby ako šikanózne vecne správne.

26. Podľa článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

27. Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

28. Podľa článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

29. Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

30. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

31. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

32. Podľa § 42 ods. 1 písm. a/ SSP, ak má zainteresovaná verejnosť alebo dotknutá verejnosť (ďalej len "zainteresovaná verejnosť") právo podľa osobitného predpisu na účasť v administratívnom konaní vo veciach životného prostredia, je oprávnená a/ podať správnu žalobu podľa § 6 ods. 2 písm. a/.

33. Podľa § 5 ods. 12 SSP, správny súd výnimočne neposkytne ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby, ak nimi podaný návrh sleduje zjavné zneužitie práva.

34. Podľa § 28 SSP, správny súd môže výnimočne odmietnuť žalobu fyzickej osoby a právnickej osoby, ktorá má zjavne šikanózný charakter alebo ktorou sa sleduje zneužitie práva či jeho bezúspešné uplatňovanie. Správny súd môže tiež sankcionovať procesné úkony účastníkov konania, ktoré slúžia na zneužitie práv, najmä na priet'ahy v konaní.

35. Na úvod najvyšší správny súd uvádza, že zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky stal účastníkom konania (bližšie pozri náleží Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001, sp. zn. II. ÚS 14/2001, prípadne z 13. novembra 2002, sp. zn. II. ÚS 132/02). K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 07. júla 2006, sp. zn. II. ÚS 216/06). Právnym základom zákazu zneužitia práva je článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý ukladá povinnosť všetkým štátnym orgánom vykladať a uplatňovať ústavné zákony, zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy v súlade s ústavou, to znamená v súlade s princípmi, ktoré sú garantované v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zákaz zneužitia práva je súčasťou princípu právneho štátu (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. marca 2014, sp. zn. 3Sž/4/2014). Účelom článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je zaručiť prístup k súdu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy. Uplatnenie práva zaručeného článkom 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vymedzuje zákon.

36. Zároveň najvyšší správny súd zdôrazňuje, že právo na prístup k súdu neplatí absolútne, môže byť teda za účelom zabezpečenia efektívneho výkonu spravodlivosti obmedzené. O aké obmedzenia sa jedná vyplýva primárne z právnych predpisov majúciich procesný charakter s tým, že obmedzenie môže konkrétne spočívať napríklad v uložení primeraných časových lehôt (napríklad podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci MPP Golub proti Ukrajine z 18. októbra 2005, číslo sťažnosti 6778/05 - uloženie primeraných lehôt a procesných podmienok na uplatňovanie nárokov môže podporiť správne spravovanie spravodlivosti zaistením právnej istoty a právoplatnosti a ochranou možných odporcov pred starými nárokmi, voči ktorým môže byť zložité brániť sa z dôvodu uplynutého času), v kladení istých formálnych požiadaviek na určité typy podaní adresovaných súdu, spoplatnení súdneho konania (napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kreuz proti Poľsku z 19. júna 2001, číslo sťažnosti 28249/95, prípadne rozsudok vo veci Stankov proti Bulharsku z 12. júla 2007, číslo sťažnosti 68490/01), v povinnom právnom zastúpení (Európsky súd

pre ľudské práva v rozsudku Meftah a iní proti Francúzsku z 26. júla 2002, číslo sťažnosti č. 32911/96, 35237/97 a 34595/97 napríklad uviedol, že osobitná povaha konania môže odôvodňovať použitie služieb špecializovaných obhajcov). Zároveň platí pravidlo, že obmedzenia nesmú zamedziť alebo obmedziť prístup osoby takým spôsobom alebo v takom rozsahu, aby bola poškodená samotná podstata tohto práva (napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Harrison McKee proti Maďarsku z 03. júna 2014, číslo sťažnosti 22840/07, bod 21).

37. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu (odhliadnuc od obmedzení uvedených v predchádzajúcom bode) povahu obmedzenia, a teda výnimky zo všeobecnej aplikácie článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, predstavuje aj výnimočné neposkytnutie ochrany právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby zo strany súdu, za predpokladu, že nimi podaný návrh sleduje zjavné zneužitie práva (§ 5 ods. 12 SSP). Jedná sa o všeobecné východisko (princíp), ktorý je následne v ďalších ustanoveniach Správneho súdneho poriadku bližšie špecifikovaný a rozvinutý. V tomto smere je kľúčovým ustanovenie § 28 SSP, v zmysle ktorého neposkytnutie ochrany právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby zo strany súdu bude spočívať v odmietnutí správnej žaloby z dôvodu, že táto má buď zjavne šikanózný charakter, alebo sa ňou sleduje zneužitie práva, alebo jeho bezúspešné uplatňovanie. Z uvedeného je zrejmé, že k odmietnutiu správnej žaloby podľa § 28 SSP môže dôjsť na základe troch dôvodov - šikanózný charakter správnej žaloby, správnu žalobou sa sleduje zneužitie práv, či jeho bezúspešné uplatňovanie. O aký prípad v praxi pôjde bude závisieť výlučne od konkrétnych okolností prejednávanej veci s tým, že bude úlohou a zároveň povinnosťou súdu takéto správanie riadne identifikovať a vzhľadom na to, že sa bude jednáť o celkom výnimočný postup, aj presvedčivo odôvodniť. Z uvedeného teda vyplýva, že aplikácia princípu zákazu zneužitia práva by mala byť výlučne výnimočnou a hraničnou možnosťou - ultima ratio.

38. V tomto smere aj s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 10. novembra 2005, sp. zn. 1AFs/104/2005 možno pod zneužitím práva rozumieť cit.: „(...) situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újme někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. (...) Nejvyšší správní soud podotýká, že institut zákazu zneužití subjektivních práv (k ničím neodůvodněné újme jiného či k ničím neodůvodněné újme společnosti, tj. konec konců jejích členů) představuje materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Zákon, jenž je ze své povahy obecný, nemůže pojmově pamatovat na všechny myslitelné životní situace, které mohou za jeho účinnosti nastat. V důsledku toho se může přihodit, že určité chování formálně vzato - ve skutečnosti ovšem pouze zdánlivě, jak bylo vyloženo výše - odpovídá právní normě (či lépe řečeno: dikci právního předpisu), avšak je zároveň pocitováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí jiným újmu. Takové chování má potom povahu nikoliv výkonu subjektivního práva, nýbrž jeho (právem reprobovaného) zneužití. Zároveň je zapotřebí zdůraznit, že zákaz zneužití práva představuje výjimku z pravidla; proto nelze např. předem paušálně říci, že o zneužití práva by se již nejednalo tam, kde by dalšími členy spolku byly tři, pět, deset či kolik dalších osob, mezi nimiž a žalobcem by již neexistovaly úzké rodinné vazby. Jinak řečeno, nelze předem a obecně stanovit s matematickou přesností - ostatně právo není matematika -, kdy se zákazu zneužití - jakožto výjimky z pravidla - použije a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu a na soudcovskému uvážení a rozmyslu. Stanovením přesných pravidel by se popřel smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv; tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.“ Zákaz zneužitia práva je pravidlo vnútroštátneho práva, vrátane práva verejného, ktoré vyplýva z povahy Slovenskej republiky ako materiálneho právneho štátu založeného na určitých hodnotách, ku ktorým popri úcte k slobode jednotlivca a ochrany ľudskej

dôstojnosti patrí okrem iného aj úcta k harmonickému sociálnemu poriadku tvoreného právom a odopretia ochrany konaniu, ktoré právo vedome a zámerne využíva v rozpore s jeho zmyslom a účelom. Zákaz zneužitia práva je v istom zmysle ultima ratio, a preto musí byť uplatňovaný nanajvýš reštriktívne a za dôkladného vyhodnotenia s inými obdobne dôležitými princípmi vlastnými právnemu poriadku, zvlášť s princípom právnej istoty (porovnaj uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 27. mája 2010, sp. zn. 1As/70/2008).

39. Najvyšší správny súd ďalej uvádza, že špecifický prípad zneužitia práva predstavuje šikana - šikanózne konanie (a tiež obchádzanie zákona a podvod), pričom v tomto smere šikanózne vykonanie práva spočíva v tom, že niekto vykonáva svoje právo so zámerom spôsobiť inému nepríjemnú ujmu (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 31. októbra 2007, sp. zn. III. ÚS 374/06), prípadne jeho jediným cieľom je poškodiť iného (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo 07. septembra 2004, sp. zn. 22Cdo/1567/2004). Šikanózne konanie predstavuje svojvoľné uplatňovanie práva (Baricová, J., Fečík, M., Števec, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 217 s.). Jeho podstata spočíva v tom, že osoba vykonáva svoje verejné subjektívne právo nad rámec jeho obsahu. Zámer osoby je úzko spojený s výsledkom konania, teda vykonať svoje verejné subjektívne právo šikanózne sa prejavuje nepriamo v zjavne excesívnom alebo v abnormálnom použití platnej právnej úpravy. Najčastejšie sa s touto formou zneužívania možno stretnúť pri podávaní návrhov na začatie správneho konania, prípadne správnych žalôb bez akéhokoľvek vecného rámca a relevancie ku konkrétne prejednávanej veci. Cieľom takéhoto konania je dosiahnuť maliciózne výsledok v podobe ujmy spočívajúcej v poškodení, sťaženií postupu správneho orgánu / súdu, v jeho zahltení veľkým počtom podaní a pod. V prípade, ak je však motívom konania osoby získať neodôvodnenú výhodu, pôjde skôr o obchádzanie zákona, alebo o podvod. Odlišnosť medzi obchádzaním zákona a šikanóznym využívaním verejného subjektívneho práva, alebo slobody spočíva teda v tom, že kým pri obchádzaní verejné subjektívne právo neexistuje, v prípade šikanózneho správania verejné subjektívne právo existuje a je vykonávané nad rámec svojho obsahu (Košičiarová, S., Zákaz zneužitia verejných subjektívnych práv a slobôd. In: Acta Universitatis Carolinae, Iuridica - 4/2021, 77-91 s.). Ďalší typický príklad šikanózneho výkonu práva môže predstavovať prípad, kedy účastník konania nevystupuje v súdnom konaní za účelom vyvinutia snahy o meritórne (vy)riešenie sporu, ale pre samotné vedenie sporu, to znamená, že vedie spor pre spor (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky zo 07. júna 2012, sp. zn. 2As/82/2012, prípadne uznesenie z 28. februára 2013, sp. zn. 8As/130/2012). Podstatná je zároveň tá skutočnosť, že takéto zneužitie je možné konštatovať výlučne v konkrétnej prejednávanej veci, a teda takéto rozhodnutie nevedie k paušálnemu odmietaniu akýchkoľvek podaní toho istého účastníka čo do budúcnosti. Jedná sa iba o materiálny korektív formálneho ponímania práva na súdnu ochranu v súlade s princípom ekvity (spravodlivosti) a bude vyhradený celkom výnimočným prípadom, u ktorých sa bežný procesný postup bude javiť ako neefektívny a súčasne bude zjavné, že podanie vo veci samej (správna žaloba, prípadne kasačná sťažnosť) nemôže byť úspešné (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 19. septembra 2013, sp. zn. 8Ans/7/2013, bod 10).

40. Najvyšší správny súd zastáva názor, že medzi odmietnutím správnej žaloby podľa § 28 SSP v spojení s § 98 ods. 1 písm. h/ SSP a jej zamietnutím ako nedôvodnej podľa § 190 SSP je tenká hranica. Niekedy na odmietnutie správnej žaloby z tohto dôvodu nepostačuje ani preukázanie toho, že žalobca vedie na súde niekoľko desiatok sporov; rozhodujúcou skutočnosťou môže byť napríklad sériovosť a stereotypnosť žalobcom vedených súdnych sporov spojená s opakovaním totožných, alebo obdobných argumentov (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 19. septembra 2013, sp. zn. 8Ans/7/2013, bod 6). Konanie účastníka konania smerujúce k zneužitiu práva aj šikanóznym spôsobom musí byť dostatočne preukázané. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu odmietnutie správnej žaloby postupom podľa § 28 SSP predstavuje kvázi sankčný nástroj „trestajúci“ zneužívanie práva zo strany účastníka konania, a preto je nevyhnutné k aplikácii tohto inštitútu pristupovať výnimočne, zvlášť opatrne a reštriktívnym spôsobom. Zároveň platí pravidlo „v pochybnostiach v prospech“, čo vo svojej podstate znamená, že konajúci súd, pokiaľ má pochybnosť o šikanóznom konaní konkrétneho účastníka konania (napríklad ak niektoré jeho námietky môžu vyznievať šikanózne a iné zase dosahujú intenzitu „obyčajnej“ nedôvodnosti) správnu žalobu

meritórne prejedná, čím dôjde k materiálnemu naplneniu článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a vyhne sa porušeniu princípu zákazu denegatio iustitiae (odmietnutiu spravodlivosti).

41. V predmetnej veci krajský súd správnu žalobu žalobcu považoval za šikanóznou primárne z toho dôvodu, že žalobca vo svojich podaniach nešpecifikoval, ktoré z jeho podmienok majú byť relevantné pre posudzovanú navrhovanú činnosť „ZOHT-Zhodnocovanie odpadov mobilným zariadením“, dodajúc, že z činnosti súdu je zrejmé, že žalobca podáva do administratívnych konaní totožné podania obsahujúce podmienky, ktoré žiada, aby správne orgány pojali do výrokov rozhodnutí ako podmienky záväzné pre navrhovateľov jednotlivých činností, avšak bez toho, aby samotný žalobca zohľadnil jednotlivé špecifiká konkrétnych navrhovaných činností v tom ktorom konaní. V rámci svojej rozhodovacej činnosti mal tiež preukázať, že žalobca na Krajskom súde v Prešove v roku 2020 podal šesť do značnej miery identických správnych žalôb, v ktorých namietal totožné skutočnosti spočívajúce v porušení procesných práv zo strany správnych orgánov bez špecifikácie hmotnoprávneho ustanovenia, ktoré by bolo napadnutými rozhodnutiami porušené. Dospel preto k záveru, že žalobca prostredníctvom podanej správnej žaloby zneužil svoje právo na prístup k správne súdu, keď touto žalobou nenamietal konkrétne skutočnosti, týkajúce sa napadnutého rozhodnutia, teda neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť záverov prijatých správnymi orgánmi k jednotlivým podmienkam žalobcu uvedeným v jeho odvolaní a len automaticky využil svoj prístup k správne súdu, ktorý mu ako zainteresovanej verejnosti patrí. Krajský súd tento prístup žalobcu vyhodnotil ako šikanóznou práve vo vzťahu k samotnému súdu, nakoľko žalobca v danom prípade podal správnu žalobu bez toho, aby z nej bol zrejmý verejný záujem, ktorému sa žalobca ako zainteresovaná verejnosť snaží poskytnúť ochranu, poukazujúc na osobitosti konkrétneho prípadu. Z podaní žalobcu nie je zrejmé, v čom by mala navrhovaná činnosť odporovať predpisom na ochranu životného prostredia.

42. Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril aj pripojený administratívny spis žalovaného mal najvyšší správny súd preukázať, že žalobca ako nositeľ statusu zainteresovanej verejnosti nadobudol postavenie účastníka konania podaním odvolania postupom podľa § 24 ods. 2 v spojení s § 24 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z.z. Odvolanie podal proti prvostupňovému správne rozhodnutiu z 18. decembra 2019, OU-SB-OSZP-2019/000991-012, ktorým bolo rozhodnuté, že navrhovaná činnosť „ZOHT-Zhodnocovanie odpadov mobilným zariadením“, uvedená v predloženej zámere, situovaná v Prešovskom kraji, v okrese Sabinov, ktorej účelom je úprava alebo zhodnocovanie ostatných odpadov mobilným zariadením v mieste ich vzniku na území Združenia obcí hornej Torysy, sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z.z. Zároveň prvostupňový správny orgán v rozhodnutí v súlade s § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z.z. navrhovateľovi - Združenie obcí hornej Torysy určil podmienky zmierňujúce vplyv navrhovanej činnosti na životné prostredie. Len pre úplnosť najvyšší správny súd dodáva, že predmetným zariadením sa predpokladá úprava 100 % vstupných odpadov, pričom v procese štiepkovania, rezania a miešania biologicky rozložiteľných odpadov vznikne druhotná surovina, ktorá bude využitá ako súčasť paliva na získavanie tepelnej energie, na mulčovanie kvetinových záhonov alebo kompostovanie.

43. V podanom odvolaní žalobca primárne žiadal, aby navrhovateľ zhodnotil vplyv predmetného zámeru aj na celkovú dynamiku dopravy vrátane overenia potrebného počtu parkovacích miest, obsluhu územia verejnou hromadnou dopravou, dostatočnosť opatrení v zmysle zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, možné zhoršenie kvality vôd a vodných útvarov, definoval najbližšiu existujúcu obytnú, prípadne inú zástavbu s dlhodobým pobytom osôb v okolí navrhovanej činnosti vo väzbe na hlukové, rozptyľové vplyvy, vyhodnotil a analyzoval čistotu ovzdušia, overil statiku stavby. Žalobca tiež žiadal variantné riešenie okrem nulového variantu ešte aspoň v dvoch alternatívnych variantoch, spracovať aktuálny geologický a hydrologický prieskum, hydraulický výpočet prietokových množstiev ORL, overiť návrh činnosti s územným plánom, preukázať spôsob plnenia povinností podľa zákona č. 79/2015 Z.z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, preukázať dôsledne ochranu poľnohospodárskej pôdy, preukázať, či je možné projekt realizovať bez ďalšieho záberu plôch, obnovenie prirodzenej biodiverzity dotknutého územia, navrhnuť opatrenia zlepšujúce kvalitu ovzdušia a znižujúce koncentráciu pevných častíc ako aj benzénu, používať materiály zo zhodnocovaných odpadov, aby parkovacie miesta boli riešené formou

podzemných garáží, na parkovacích plochách na teréne realizovať výsadbu vzrastlých drevín s veľkou korunou v počte jeden kus dreviny na každé štyri povrchové parkovacie státa, prispôbenie zámeru okolitej vegetácii a environmentálnej diverzite, na horizontálne plochy žiadal aplikáciu zelených strešných krytín, na vertikálne plochy aplikáciu zelených stien, zabezpečenie separovaného zberu odpadu, vypracovať projekt dekonštrukcie projektu. Tiež žalobca žiadal, aby navrhovateľ vysadil v obci Lipany dvadsať kusov vzrastlých drevín, aby súčasťou stavby boli aj nehnuteľné umelecké diela (socha, plastika, reliéf, fontána a podobne), vizualizáciu klimatických zmien na Slovensku v čiarovom kóde, zapracovať do projektu opatrenia voči častejším a intenzívnejším vlnám horúčav, výskytu silných vetrov a víchric, sucha a intenzívnych zrážok, vytvoriť podmienky pre kompostovanie rozložiteľného odpadu a vybudovať domácu kompostáreň slúžiacu pre potreby využitia rozložiteľného odpadu vznikajúceho pri prevádzke zámeru.

44. Žiadal tiež nariadenie ústneho pojednávania za účelom uskutočnenia konzultácie s povoluujúcim orgánom, respektíve schvaluujúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou, ktorá má možnosť zúčastniť sa konzultácii počas celého procesu posudzovania vplyvov podľa § 63 zákona č. 24/2006 Z.z. Ďalej namietal, že v prvostupňovom správnom rozhodnutí absentovali kritériá plynúce z prílohy č. 10 zákona č. 24/2006 Z.z., a ktoré bol povinný správny orgán pri svojom rozhodovaní v zisťovacom konaní vziať v úvahu. V tomto smere namietal nepreskúmateľnosť prvostupňového správneho rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

45. Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím z 23. marca 2020, číslo OU-PO-OOP3-2020/017018-03/ROD zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie z 18. decembra 2019, číslo OU-SB-OSZP-2019/000991-012 majúce za to, že všetkým námietkam chýba akákoľvek relevancia vo vzťahu k navrhovanej činnosti.

46. Žalobca v následne podanej správnej žalobe namietal nesprávnu aplikáciu § 29 ods. 3 a ods. 13 zákona č. 24/2006 Z.z., porušenie práva verejnosti na informácie o životnom prostredí podľa § 24 ods. 1 písm. i/ zákona č. 24/2006 Z.z., keď neboli sprístupnené verejnosti predpísaným spôsobom a právo na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, ďalej že žalobcovi nebolo umožnené zúčastniť sa konzultácii a nepreskúmateľnosť oboch správnych rozhodnutí, jednak pre nedostatok dôvodov a jednak pre nezrozumiteľnosť, za ktorým účelom súčasne odkázal na závery plynúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1So/115/2010, 10Sža/15/2011, 10Sžso/79/2015, 6Sž/73/01, 5Sžo/132/2015, 5Sžo/29/2013, 5Sžo/11/2013).

47. Najvyšší správny súd po riadnom preskúmaní veci dospel k záveru, že krajský súd v tomto konkrétnom prípade správne vyhodnotil všetky skutočnosti a okolnosti danej veci vyúsťujúce do záveru o šikanóznom výkone práva zo strany žalobcu. Šikanózne konanie žalobcu je primárne zrejme z obsahu jeho podaní, ktoré v kontexte so zámerom navrhovateľa s týmto zámerom vôbec nesúvisia. Žiadna z námietok žalobcu obsiahnutých v podanom odvolaní (pozri bod 43 tohto uznesenia) nekorešpondovali s vecnou stránkou navrhovanej činnosti spočívajúcej v úprave alebo zhodnocovaní biologicky rozložiteľných odpadov mobilným zariadením. Z podaní žalobcu je zrejme, že tento nemal vôbec naštudovaný príslušný zámer navrhovateľa, ktorý bol riadne zverejnený, a teda žalobca mal možnosť sa s ním riadne oboznámiť a pripojiť k nemu relevantné a vecne odôvodnené stanovisko, prípadne odvolanie. Rovnako aj ďalšie námietky prednesené žalobcom v podanom odvolaní (pozri bod 44 tohto uznesenia) a tiež v správnej žalobe (pozri predchádzajúci bod 46 tohto uznesenia) boli tak široko koncipované a bez relevantného vzťahu k prejednávanej veci a jej osobitostiam, že ich v takomto znení možno aplikovať na každú jednu prejednanú vec. Pokiaľ žalobca namietal, že prvostupňový správny orgán sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal v plnom rozsahu kritériami plynúcimi z prílohy č. 10 k zákonu č. 24/2006 Z.z., tak ako to predpokladá § 29 ods. 3 menovaného zákona, bolo jeho úlohou riadne a dostatočne identifikovať konkrétne kritériá, na ktoré nebolo podľa jeho názoru zo strany prvostupňového správneho orgánu prihladané. Obdobne to platí vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nepreskúmateľnosti správneho rozhodnutia pre nedostatok dôvodov a pre nezrozumiteľnosť. Žalobca síce v podanej správnej žalobe odkazuje na značný počet rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaoberajúcich sa požiadavkami na riadne odôvodnenie,

respektíve odôvodňovanie správnych rozhodnutí zo strany správnych orgánov, avšak opäť, bez vzťahu k danej prejednávanej veci.

48. Najvyšší správny súd ďalej uvádza, že v žiadnom prípade nespochybňuje potrebu účasti žalobcu v postavení zainteresovanej verejnosti na posudzovaní vplyvov navrhovaných činností na životné prostredie v zmysle zákona č. 24/2006 Z.z., avšak je potrebné, aby sa predtým, ako podá písomné stanovisko k zámeru, prípadne odvolanie proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, náležite oboznámil s konkrétnym zámerom a v rámci svojho stanoviska navrhoval konkrétne riešenia výlučne vecne súvisiace s tým-ktorým zámerom. Žalobca vystupujúci v pozícii zainteresovanej verejnosti mnohokrát v kasačnej sťažnosti uviedol, že je ekologickou organizáciou, cieľom ktorej je zlepšovanie životného prostredia, hájenie a presadzovanie verejných záujmov životného prostredia (čo napokon vyplýva aj z článku 2 jeho stanov), avšak pokiaľ takto úzko špecializovaný subjekt si ani len dôkladne nenaštuduje zámer navrhovateľa a v priebehu konania predkladá námietky, stanoviská a iné podania vecne nesúvisiace s navrhovanou činnosťou, potom tu vyvstáva vážna otázka o reálnom záujme žalobcu na ochrane, respektíve spolupodieľania sa na ochrane životného prostredia. Účel a zmysel účasti environmentálnych občianskych združení ako úzko špecializovaných subjektov spočíva v podávaní kvalifikovaných, odborných argumentov v oblasti životného prostredia za účelom ochrany dotknutých verejných záujmov vo vzťahu k iným záujmom, či už verejných, alebo súkromných (pozri napríklad rozsudky Najvyššieho správneho súdu Českej republiky zo 07. decembra 2005, sp. zn. 3As/8/2005, alebo zo 04. mája 2011, sp. zn. 7As/2/2011). Aj podľa rozhodovacej praxe Najvyššieho správneho súdu Českej republiky v prípade environmentálnych združení možno hovoriť ako o advokátoch verejného záujmu na ochrane životného prostredia, čomu teda primárne zodpovedá aj reálna snaha na ochrane životného prostredia prejavujúca sa konkrétne aj v podávaní relevantných vecne súvisiacich podaní v priebehu konania. V predmetnej veci námietky žalobcu (pozri opäť bod 43 tohto uznesenia) skutočne vyvolávajú pochybnosti o reálnom záujme žalobcu na ochrane životného prostredia. Na to, aby účinne hájil verejný záujem v oblasti životného prostredia je nevyhnutné, aby bol riadne oboznámený s predloženým zámerom a práve vo vzťahu k nemu navrhoval konkrétne požiadavky, ktoré budú spôsobilé zmierňovať alebo eliminovať vplyvy na životné prostredie. Práve to je úloha zainteresovanej verejnosti na procese posudzovania vplyvov na životné prostredie v zmysle zákona č. 24/2006 Z.z.

49. Žalobca tiež namietal postup krajského súdu, ktorým súd pristúpil k odmietnutiu správnej žaloby aj podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP, keď mal za to, že správna žaloba bola podpísaná Ing. Y. ako štatutárnym zástupcom žalobcu a podpis JUDr. Y. ako osoby, ktorá žalobu spísala na správnej žalobe absentoval, čím by bolo súdu preukázané, že táto osoba svojím podpisom potvrdila skutočnosť v nej uvedené, a teda, že správna žaloba bola ním spísaná. Uvedený nedostatok správnej žaloby bolo možné konvalidovať tým, že by žalobca na výzvu správneho súdu zo 07. apríla 2021 doručil krajskému súdu opätovne správnu žalobu, ktorá by obsahovala taktiež podpis osoby, ktorá žalobu spísala a ktorá by splňala podmienky stanovené v ustanovení § 49 ods. 1 SSP, avšak žalobca napriek výzve uvedenú vadu správnej žaloby neodstránil, čím bol splnený predpoklad pre odmietnutie správnej žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP, teda z dôvodu, že žaloba bola podaná zjavne neoprávnenou osobou. V tejto súvislosti najvyšší správny súd uvádza, že vzhľadom na vyslovenú správnosť postupu krajského súdu čo do základného odmietnutia správnej žaloby podľa § 28 SSP v spojení s § 98 ods. 1 písm. h/ SSP už nepokladal za relevantné vysporiadavať sa aj s týmto ďalším (čiastkovým) dôvodom odmietnutia správnej žaloby. Len pre úplnosť však súd dáva do pozornosti krajskému súdu uznesenia tunajšieho súdu týkajúce sa identických situácií - sp. zn. 8Sžk/14/2021, sp. zn. 1Sžk/14/2021, sp. zn. 4Sžk/10/2021, sp. zn. 5Sžk/11/2021 a sp. zn. 10Sžk/16/2021.

50. Najvyšší správny súd tiež nepovažoval za dôvodné prerušiť konanie podľa § 100 ods. 1 písm. c/ SSP za účelom podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná (článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Žalobca konkrétne žiadal, aby sa najvyšší správny súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie s otázkou, či samotné zdanlivé „šablónovité“ podania sú zneužívaním práva, ktoré priznáva Smernica EIA verejnosti a tiež s otázkou, či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány, sú v súlade so Smernicou EIA. K predmetnému návrhu najvyšší správny súd uvádza, že

sporným nebolo samotné „šablónovité“ podanie - odvolanie, ale to, že toto odvolanie neobsahovalo žiaden relevantný dôvod vecne súvisiaci s posudzovanou činnosťou tak, ako bola bližšie špecifikovaná v príslušnom zámere. Pokiaľ by podanie - odvolanie žalobcu obsahovalo vecne súvisiace dôvody, bola by na ne zo strany správnych orgánov daná náležitá odpoveď, respektíve takýto postup správnych orgánov by bol podrobený súdnemu prieskumu správnym súdom na základe podanej správnej žaloby v rámci meritórneho prejednávania veci. Prípustné je teda aj „šablónovité“ odvolanie, pokiaľ obsahuje relevantné dôvody, na ktorých sa zakladá. V predmetnej veci sa tak nestalo. Z tohto dôvodu najvyšší správny súd návrh žalobcu na prerušenie konania postupom podľa § 162 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok v spojení § 25 SSP zamietol.

51. Rovnako najvyšší správny súd žalobcom uplatnený kasačný dôvod plynúci z § 440 ods. 1 písm. j/ SSP (námetka nezákonného odmietnutia podania) vyhodnotil ako neopodstatnený a nekorešpondujúci s tu prejednávanou vecou, nakoľko krajský súd neodmietol podanie žalobcu podľa § 59 ods. 3 SSP.

52. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší správny súd vyhodnotil uznesenie krajského súdu ako vecne správne, preto kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú postupom podľa § 461 SSP zamietol.

53. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo nebola splnená podmienka výnimočnosti na jeho strane (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP). Ďalšiemu účastníkovi konania náhradu trov kasačného konania nepriznal, nakoľko mu v kasačnom konaní nebola uložená povinnosť, s plnením ktorej by mu trovy kasačného konania vznikli (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP).

54. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.